

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ.

ਭੁਵਨੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਿਨਹਾ, ਸਈਅਦ ਜਾਫਰ ਇਮਾਮ ਅਤੇ ਜੇ. ਐੱਲ. ਕਪੂਰ, ਜੇ.ਜੇ.

1956 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 130

ਐਸ. ਏ. ਵੈਂਕਟਰਾਮਨ,-ਅਪੀਲਕਰਤਾ.

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ,-ਜਵਾਬਦੇਹ.

ਅਤੇ

1956 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 25.

ਵੀ. ਡੀ. ਝਿੰਗਨ,-ਅਪੀਲਕਰਤਾ.

ਬਨਾਮ

ਯੂ ਪੀ ਰਾਜ, -ਜਵਾਬਦੇਹ.

1957 ਦਸੰਬਰ 3

ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਐਕਟ (1947 ਦਾ II) - ਇਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਲਈ ਧਾਰਾ 6 - ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ- ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਸਮੇਂ ਇਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਓ ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨੂੰ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ- ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ - ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਰਥ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ- ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ- ਕਦੋਂ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ- ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਮਨਾਹੀ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ. ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ-ਵਿਆਖਿਆ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼.

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ. ਇਕ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧ ਇਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਯੂਨੀਅਨ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸਮਰੱਥ ਲੇਖਕ- ਰੀਤੀ. ਏ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਨੈਕਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਜੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ। ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੈਕਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਸਿਰਫ ਉਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੈਕਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੇਸ਼ੀ ਇਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਸਿਰਫ ਇਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਬੇਲੋੜੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਜੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੈਕਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਦੋ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਬੇਲੋੜੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(1) ਵਿਚਲੇ ਸ਼ਬਦ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 6(1) ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਰਿਮੇਟ ਤੋਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈ ਸਕੇ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ।

ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵੇਲੇ, ਅਦਾਲਤ ਲਈ, ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜੇ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਕਿਸੇ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਅਦਾਲਤ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਨੀਅਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਜੇ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ। ਅੱਗੇ ਰੱਖੀ ਗਈ, ਕਿ ਜੇ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦੀ ਆਮ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਸੌਂਪੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ

ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੁਆਰਾ, ਮਨਾਹੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵੇਲੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇਸ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਮਾਫ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਮਨਾਹੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਜੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਐਮ ਇਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ ਉਸਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਚਿੰਤਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਇਕ ਨੋਕਰ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਬੰਧਤ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਜਾਂ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਹਿੱਤ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸ ਲਈ। ਇਸ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੀ ਕੁਝ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜੱਜਮੈਂਟ ਐਂਡ ਆਰਡਰ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ; 15 ਮਾਰਚ, 1955 ਨੂੰ ਲਖਨਊ ਵਿਖੇ ਅਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ (ਲਖਨਊ ਬੈਂਚ) ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ ਵਿਚ. 1954 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 538.

ਸੀ ਆਰ ਏ ਵਿਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ.. ਨੰਬਰ 130 ਦੇ 56: ਸ੍ਰੀ ਐਨ. ਸੀ. ਚੈਟਰਜੀ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, (ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸੀ. ਵੀ. ਐੱਲ. ਨਾਰਾਇਣ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ).

ਸੀ ਆਰ ਵਿਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ. ਏ. 56 ਵਿਚੋਂ 25: ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਗੋਪਾਲ

ਸੇਠੀ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, (ਸ੍ਰੀ ਨੈਨਿਤ ਲਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਸ ਨਾਲ).

ਦੇਵਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ: ਸ੍ਰੀ ਸੀ. ਕੇ. ਡੈਫਟਰੀ, ਸਾਲਿਸਿਟਰ-ਜਨਰਲ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, (ਐਮ/ਐਸ. ਏ. ਐਮ: ਚੈਟਰਜੀ, ਐੱਚ. ਆਰ. ਖੰਨਾ ਅਤੇ ਆਰ. ਐਚ. ਢੇਬਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ).

ਨਿਰਣਾ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਮਾਮ, ਜੋ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, - ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਲਈ ਆਮ, ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ;

ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ। 1956 ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 130 ਵਿਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ, ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੇਕੂ ਐਕਟ, 1947 (1947 ਦਾ ਐਕਟ II), ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 1956 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 25, ਇਹ ਇੰਨਾ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਵਾਧੂ ਨੁਕਤੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਅਪੀਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਹੜਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿਚ ਆਮ ਹੈ, ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161, ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(2) ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈ ਸਕੇ, ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਕੋਈ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਅਪਰਾਧ।

1956 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 130 ਵਿਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੁਆਰਾ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਸਧਾਰਨ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਵਿਰੁੱਧ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਵਧਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਵਧਾ ਕੇ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖਤ ਕੈਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸੇ ਗਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਕੇਸ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਗੈਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

1956 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 25 ਵਿਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ

ਧਾਰਾ 561 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੰਬਿਤ ਪਈਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ. ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ. ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ.

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਸਬੰਧਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਏ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸੀ. ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਪਰਾਧ ਕਰਦੇ ਸਨ ਉਹ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਸਨ.

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ:

"6. ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ:

(1) ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਧਾਰਾ 161 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 164 ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 165 (1860 ਦਾ ਐਕਟ 45) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ, ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ

ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ,

(ਏ) ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਜੋ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸਰਕਾਰ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ,

(ਅ) ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਜੋ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ,

(ਸੀ) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ.

(2) ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਕੇਂਦਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਉਸ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਰਕਾਰੀ ਨੈਕਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ."

ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਧਾਰਾ 161 ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, 164 ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 165 ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(2) ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ

ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਨਹੀਂ ਲਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ. ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿਵਾਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਨੋਟਿਸ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਸੀ. ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ.

ਪਦਾਰਥ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇਸ਼ੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ

ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਸਾਰ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲੈਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਡਾ. ਸਾਲਿਸਿਟਰ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ 'ਤੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਕ ਅਪਰਾਧ ਇਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰੀਏ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖੀ ਕੌਸਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਕੁਝ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਨੀਅਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਬੁੱਤ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਮਾਜਿਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਸ਼ਰਾਰਤ ਦਾ ਜਿਸਦਾ ਹੱਲ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਨੀਅਤ ਨੂੰ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 361 ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਜ਼ਾਬਤਾ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਦੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਕੌਸਲ ਨੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵੇਲੇ, ਅਦਾਲਤ ਲਈ, ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਉਥੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਰਥਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ - ਵਿੱਚ, ਜੇ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ. ਇਹ ਸਿਰਫ ਕਿਸੇ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਅਦਾਲਤ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਨੀਅਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ. ਡੇਨਿੰਗ, ਐਲ ਜੇ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸੀ, ਸਮੁੰਦਰੀ ਕੋਰਟ ਅਸਟੇਟ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ. ਆਸ਼ਰ (1) 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਚੈਟਰਜੀ ਨੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਇਕ ਨਿਯਮ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ. ਅਸੀਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਕਿ ਜਿਥੇ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਸੀ, ਉਥੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਵਰਤੇ ਸ਼ਬਦ. ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਰਟੀਕਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 361 ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਸੇਠੀ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਏ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਪੱਖੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਕਿਵੇਂ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ.

ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਨਾਗਪੁਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ. ਵਾਈ. ਪਾਟਿਲ ਵੀ. ਵਿਯੰਕਤਸਵਾਮੀ (2), ਅਤੇ ਸੁਗੰਗੰਦ ਬਨਾਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਿੰਧ ਦੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ. ਸੇਠ ਨਰਿੰਦਾਸ (3), ਨੇ ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਦੇ ਪੱਖੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲਈ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ. ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ

(1) (1949) 2 ਕੇ.ਬੀ. 481, 498.

(2) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1939 Nag. 419.

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 11932 ਸਿੰਧ 177.

ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਅਧੀਨਗੀ ਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾਗਪੁਰ ਹਾਈ ਦਾ ਫੈਸਲਾ. ਅਦਾਲਤ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਹਿਫਜ਼ੁਲ ਰਹਿਮਾਨ (1), ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ. ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਆਯੋਜਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਕੋਲ ਸੀ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ. ਪ੍ਰਸਾਦ ਚੰਦਰ ਬੈਨਰਜੀ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (2), ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸਿਰਫ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਸਰਕਾਰੀ ਨੈਕਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੱਕ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰੇ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਸੀ. ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਸਮੇਂ ਸਰਕਾਰੀ ਨੈਕਰ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ. ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਨਜ਼ਰੀਆ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇੰਪੀਰੇਟਰ ਬਨਾਮ ਜੋਸ਼ੀ (3), ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸੀ. ਅਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਨਾਮ ਸੂਰਜ ਨਰਾਇਣ ਚੌਥੇ (4) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅੱਲ੍ਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਜਾਪੇਗਾ ਕਿ ਕਲਕੱਤਾ, ਬੰਬੇ ਦੀਆਂ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ, ਅਲਾਹਾਬਾਦ ਅਤੇ ਨਾਗਪੁਰ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਰਕਾਰੀ ਨੈਕਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਨੇ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਸੀ. ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ (5) ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ

(1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1951 Nag. 764.

(2) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1944 1 Cal. 113.

(3) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1947 Bom. 706.

(4) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1938 All. 776.

(5) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1952 Pun. 89.

ਨੋਟਿਸ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਹ ਆਯੋਜਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੋ ਧਾਰਾਵਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਵਿਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ, ਹੋਣ, ਕਲਕੱਤਾ ਅਤੇ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਉਪਲਬਧ ਸੀ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਇਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ. ਇਹ ਕੇਸ ਇਸ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ

ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਿਛਲੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਕੁਝ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ. 6, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਸਾਰੀ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ.

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਵਿਚ ਦਰਜ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਕੁਝ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਜ਼ਾਬਤਾ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 190 ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦੀ ਆਮ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 195 ਤੋਂ 199 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਜਿਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ. ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1952 ਦੇ ਤਹਿਤ (ਨੰ. 1952 ਦਾ ਐਕਸਐਲਵੀਆਈ), ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 161, 162, 163, 164 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, 165 ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 165 ਏ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(2)। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਦੇਸ਼ੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹਨ

ਵਿਅਕਤੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਵਚਨਬੱਧ ਹੈ। ਧਾਰਾ 161 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਇਸ ਆਮ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ, 164 ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 165 ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੋਕਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(2) ਦੇ ਅਧੀਨ। ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦੀ ਆਮ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਮਨਾਹੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੁਆਰਾ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਾਹੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵੇਲੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇਸ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਮਾਫ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਮਨਾਹੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਗ਼ੈਰ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਜੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੁਖੀ ਹੈ ਅਪਰਾਧ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਨੋਕਰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ

ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨੋਕਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਚਿੰਤਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਇਕ ਨੋਕਰ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਬੰਧਤ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਬੇਵਕੂਫ ਜਾਂ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਲੋਕ ਹਿੱਤ ਵਿਚ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਰਨਾ ਆਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੁਝ ਸੁਰੱਖਿਆ ਇਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਗੰਭੀਰ ਹਨ। ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਅਤੇ 165 ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਨੇ ਇਕ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਾਚਾਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਜਾਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਅਣਜਾਣ ਅਪਰਾਧ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜੋ 7 ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ, ਜੁਰਮਾਨਾ, ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਮੰਨੇਗੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ ਜੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਜਾਂ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਜਾਣੇ ਸਰੋਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਅਸਾਧਾਰਣ ਸਰੋਤਾਂ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ।

ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਇਹ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਵੇ

ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਫ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਜੇ ਧਾਰਾ 6 ਨੂੰ ਐਕਟ ਵਿਚ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 161 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣਾ, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 164 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 165 ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ। ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਜੁਰਮ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਉਸ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੈ ਪਰ ਕੀ ਇਹ ਮਨਾਹੀ ਉਸ ਦੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਰੀ ਹੈ? ਇਹ ਉਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ. ਇਕ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਇਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਯੂਨੀਅਨ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੈ ਜੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮਰੱਥ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਥਾਰਟੀ. ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਸਰਕਾਰੀ ਨੈਕਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ. ਜੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ. ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੈਕਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਸਿਰਫ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੈਕਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ. ਜੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਏ

ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਦੇਸ਼ੀ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਬੇਲੋੜੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ. ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਜੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ, ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਦੋ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਬੇਲੋੜੀ ਹੋਵੇਗੀ. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6. (1) ਵਿਚਲੇ ਸ਼ਬਦ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਧਾਰਾ 6(1) ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਰਿਮੋਟ ਤੋਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਇਸ ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ. ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 6(1) ਵਿਚ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ

ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ. ਸ਼ਬਦ "ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਹੈ" ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹਾ ਸੀ. ਕਲਾਜ਼ (ਸੀ) ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ. ਸਮੀਕਰਨ "ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ" ਅਤੇ "ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ" ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੈਰੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਕਲਾਜ਼ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ), ਇਸ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਯੂਨੀਅਨ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸ਼ਬਦ "ਉਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ" ਹਨ". ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਰਿਭਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 21. ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਸ ਲਈ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਵਰਣਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਉਸ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ, ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰੇਗਾ. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਇਕ ਅਰਥ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਅੱਗੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਇਹ ਉਪ ਧਾਰਾ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ (ਦੂਜਾ ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1952 ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ (1) ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਸੀ. ਸੰਵੇਦਨਾ ਲੈਣ ਲਈ ਅਜੇ ਵੀ ਇਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜੀ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਲਈ. ਇਹ ਉਪਭਾਗ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਕੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣਾ ਸੀ ਉਹ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਸੀ. ਜੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਉਸ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ.

ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਉਸਾਰੀ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਅਰਥ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜੋ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਵਿੱਚ "ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ" ਅਤੇ "ਹਟਾਉਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ" ਅਤੇ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਵਿੱਚ "ਉਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ "ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ 'ਨੈਕਰੀ 'ਤੇ ਸੀ" ਅਤੇ "ਹਟਾਉਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ" ਅਤੇ "ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ". ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿਚ ਦਰਜ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਲਈ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣਾ ਹੋਵੇਗਾ.

1954 ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 122 ਵਿਚ, ਇਕ ਹੋਰ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਾਬਤਾ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦੋ ਨੁਕਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ: (1) ਉਹ ਧਾਰਾ 197 ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੈਕਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਵੇਲੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ (2) ਉਹ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੈਕਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ. ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਕਿਵੇਂ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਦਾ ਮੁਹਾਵਰੇ ਜੋ ਵੀ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਕਿ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜਿਸ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ ਉਸ ਭਾਗ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸਨ ਜਦੋਂ ਨਿਰਣੇ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਸਨ. ਇਹ ਫੈਸਲੇ ਲਏ ਗਏ

ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ "ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜੱਜ ਹੈ

.....

"" ਇਨ੍ਹਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿਚ ਇਹ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਦੇ ਉਲਟ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ "ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ" ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹਨ". ਸਾਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨਾ ਪਏਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ.

ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸਧਾਰਣ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਸਮਾਂ ਇਕ ਸਿੱਟਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ ਅਪਰਾਧ ਇਕ ਸਰਕਾਰੀ ਨੈਕਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਹੈ ਧਾਰਾ 6 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨੈਕਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਵਜੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ. ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ.

1956 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ 25

ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ, ਵਾਧੂ

ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੰਬਿਤ ਪਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਨੁਕਤੇ ਲਏ ਗਏ ਸਨ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਉਦਯੋਗ ਅਤੇ ਵਣਜ ਮੰਤਰਾਲੇ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਇਨਫੋਰਸਮੈਂਟ, 25 ਮਾਰਚ, 1949 ਨੂੰ ਅਤੇ

14 ਜੁਲਾਈ 1949 ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ. ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ, ਉਸਨੇ 11 ਸਤੰਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਵਾਲੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚੋਂ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਵਿਚ 10,000 ਰਿਸ਼ਵਤ ਵਜੋਂ. 30,000. ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 55 ਅਧੀਨ ਜਾਂਚ ਹੋਈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ 25 ਸਤੰਬਰ 1953 ਨੂੰ ਨੈਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ. ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ. 18 ਸਤੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ, ਜਾਬਤਾ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਰਿਪੋਰਟ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਵਣਜ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਭਾਗੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਵੇਗਾ. 19 ਸਤੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਨਾਲ, ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ. ਉਸ ਕੋਲੋਂ 10,000 ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ 11 ਫਰਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ ਉਸੇ ਸਮਗਰੀ ਅਤੇ ਉਸੀ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ.

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਵਾਰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਅੰਤ ਸੀ. ਜੇ ਇਕ ਵਾਰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ. ਜੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿਚ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਾ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਨੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ. ਅੰਤ ਵਿੱਚ; ਇਹ ਸੀ

ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ.

ਅਸੀਂ ਉਸ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨੂੰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਇਹ ਸਭ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ

ਵਿਭਾਗੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ. ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਿਆਂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ. ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ. ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ. ਜੇ ਉਸ ਜਾਂਚ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ. ਜੇ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਸਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਜਾਂਚ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਪਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ. ਅਸੀਂ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇ.

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅੰਤਮ ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਕੇਸ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ. ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਵਾਪਸੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਜੇ ਵੀ ਇਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(2). ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੇਸ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ.

ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣਾ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਿਰਫ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਵੀਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ. 11 ਫਰਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਨਵੀਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਈ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨੋਟਿਸ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ.

ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਕ ਵਾਰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ, ਅਸਲ ਵਿਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ.

ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਹਾਲਾਤ ਇਹ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਕੋਈ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਾਬਤਾ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 561 ਏ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ.

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਨੁਕਤੇ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ.

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪੂਜਾ ਗੁਪਤਾ